

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
BANJA LUKA
92 0 Rs 047823 18 Rev
Banja Luka, 13.3.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Tanje Bundalo, kao predsjednika vijeća, Darka Osmića i Davorke Delić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja V.B. iz S., E.B. iz I. S., Š.Ć. iz I. S. i Š.P. iz K., koje zastupa punomoćnik S.H.M., advokat iz S., protiv tužene RS, Ministarstvo ... RS, O. s. u S., koga zastupa Pravobranilaštvo Republike Srpske, sjedište zamjenika u Vlasenici, radi naknade za putne troškove, odlučujući o reviziji tužene izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Istočnom Sarajevu broj 92 0 Rs 047823 18 Rsž od 02.02.2018. godine, na sjednici održanoj dana 13.3.2019. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se djelimično usvaja, obje nižestepene presude preinačavaju tako da se odbija zahtjev tužitelja Š.P. za isplatu naknade putnih troškova na relaciji S.-K. u ukupnom iznosu od 690,00 KM sa pripadajućom zakonskom kamatom i u odluci o troškovima tako da se tužiteljima na ime troškova postupka dosuđuje iznos od 3.174,00 KM umjesto iznosa dosuđenog nižestepenim presudama od 3.526,40 KM.

U ostalom dijelu revizija se odbacuje.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Vlasenici broj 92 0 Rs 047823 17 Rs od 29.9.2017. godine obavezana je tužena da tužitelju V.B. na ime neisplaćene naknade za putne troškove isplati iznos od 2.052,00 KM, tužiteljici E.B. iznos od 432,00 KM, tužitelju Š.Ć. iznos od 2.268,00 KM i tužitelju Š.P.

iznos od ukupno 3.114,00 KM za periode i sa zakonskom zateznom kamatom pobje označenom u izreci prvostepene presude.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Istočnom Sarajevu broj 92 0 Rs 047823 18 Rsž od 02.02.2018. godine žalba tužene je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Blagovremenom revizijom drugostepenu presudu pobija tužena zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji i osporena presuda preinači tako da se odbije tužbeni zahtjev tužitelja ili da se revizija usvoji, drugostepena presuda ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tužitelji ističu da vrijednost pobijanog dijela ne prelazi iznos dozvoljenosti revizije iz odredbe člana 237. stav 2. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS" br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 -u daljem tekstu: ZPP), te predlažu da se revizija odbaci.

Revizija nije dozvoljena.

Odredbom člana 237. stav 2. ZPP propisano je da revizija nije dozvoljena ako vrijednost pobijanog dijela pravosnažne presude ne prelazi 30.000,00 KM, a u privrednim sporovima 50.000,00 KM.

Tužitelji su u ovom slučaju, s obzirom na prirodu stavljenog zahtjeva, obični – formalni suparničari na aktivnoj strani, o kojima govori odredba člana 362. stav 1. tačka 1. ZPP i svaki od njih predstavlja samostalnu stranku (član 365. ZPP). Oni su naime, zajedničkom tužbom zahtijevali od tužene isplatu određenih iznosa, a nije bilo smetnje da to urade u posebnim, sasvim odvojenim parnicama. U takvom slučaju, kada obični suparničari ističu više tužbenih zahtjeva od kojih ni jedan ne prelazi iznos utvrđen odredbom člana 237. stav 2. ZPP, revizija nije dozvoljena, jer se za ocjenu njene dozvoljenosti ne uzima u obzir zbir zahtjeva svih tužitelja, nego pojedinačna vrijednost tužbenog zahtjeva svakog od suparničara, odnosno pojedinačna vrijednost iznosa koji je dosuđen svakom od njih ili za koji je svako od njih odbijen.

U konkretnoj situaciji, vrijednost pobijanog dijela pravosnažne presude u odnosu na tužitelja V.B. je 2.052,00 KM, u odnosu na E.B. 432,00 KM, Š.Ć. 2.268,00 KM i Š.P. ukupno 3.114,00 KM, od kojih niti jedan ne prelazi iznos dozvoljenosti revizije iz odredbe člana 237. stav 2. ZPP.

Tužena je pozivom na odredbu člana 237. stav 3. ZPP, zatražila da se o reviziji odluči, iako nije dozvoljena. Nisu ispunjeni uslovi za dozvoljavanje raspravljanja po reviziji u dijelu kojim se pobija odluka o troškovima prevoza koji se odnose na svakodnevni prevoz od mjesta stanovanja do mjesta obavljanja rada. Da bi se raspravljalo o nedozvoljenoj reviziji potrebno je da o nekom pitanju revizijski sud nije zauzeo stav, a da o tom pitanju postoji različita praksa drugostepenih sudova, a ne različite odluke Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, na čemu se temelji zahtjev kojim se insistira na odlučivanju o reviziji.

Pored toga, o spornom pitanju, vezanom za ovaj dio odluke, koje spominje revizija, već se izjasnio ovaj sud u svojoj odluci broj: 80 0 Rs 067702 16 Rev, na način koji nije suprotan stavu izraženom u odluci koja se u ovom postupku pobija revizijom.

Iz naprijed navedenih razloga, saglasno odredbama člana 247. stav 1, 2, 5, i 6. ZPP reviziju je u tom dijelu valjalo odbaciti.

Međutim, tužena s pravom traži da se u smislu odredbe člana 237. stav 3. revizija dozvoli u dijelu kojim se pobija odluka o usvajanju tužbenog zahtjeva tužitelja Š.P. za isplatu troškova prevoza na relaciji S.-K. u ukupnom iznosu od 690,00 KM.

U tom dijelu odluke nižestepenih sudova nisu na zakonu zasnovane.

Predmet odlučivanja u ovom parničnom postupku je zahtjev tužitelja kojim su tražili da se obaveže tuženi da tužiocima na ime naknade za putne troškove pri odlasku na posao i povratku sa posla, isplati: tužiocu V.B., iznos od 2.052,00 KM, za period septembar 2016. -

juni 2017. godine, na relaciji S.-S.1-S., tužiocu E.B., iznos od 432,00 KM, za period septembar - oktobar 2016. godine, na relaciji S. (I.)- S.1-S. (I.), tužiocu Š.Ć., iznos od 2.268,00 KM, za period septembar 2016. - juni 2017. godine, na relaciji I.-S.1-I. i tužiocu Š.P. iznos od 2.424,00 KM, na relaciji S.-S.1-S., te na ime naknade za putne troškove na relaciji S.-K.-S., za period avgust 2016. - juni 2017. godine, iznos od 690,00 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom na mjesečne iznose, kako je precizirano u postavljenom tužbenom zahtjevu, odnosno izreci prvostepene presude.

Raspravljajući o ovako postavljenom tužbenom zahtjevu, prvostepeni sud je utvrdio da je prebivalište tužitelja V.B., E.B. i Š.Ć. u S., te da svakodnevno putuju od mjesta prebivališta u S. do Osnovnog suda u Sokocu kao mjesta rada, da tužitelj Š.P. ima boravište u S. i da takođe svakodnevno putuje na istoj relaciji, a da taj tužitelj ima prebivalište u K., gdje putuje vikendima i praznicima. Visina naknade je utvrđena temeljem nalaza sudskog vještaka finansijske struke N.T.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja, prvostepeni sud nalazi da je zahtjev tužitelja za naknadu troškova prevoza osnovan, kako u dijelu kojim se traže troškovi svakodnevnog prevoza od mjesta prebivališta do mjesta rada, kao i zahtjev tužitelja Š.P. za naknadu troškova prevoza vikendom na relaciji K. – S., temeljeći ovakav stav na činjenici da ti troškovi imaju karakter troškova obavljanja posla i da pravo na naknadu tih troškova tužiteljima pripada po odredbi člana 13. Zakona o platama i drugim naknadama sudija i tužilaca („Sl. glasnik RS“ 66/14- u daljem tekstu: Zakon o platama), pa je sudio kao u izreci prvostepene presude.

Odlučujući o žalbi tužene izjavljenoj protiv prvostepene presude, drugostepeni sud je prihvatio činjenično utvrđenje i pravno shvatanje prvostepenog suda, te je žalbu odbio, a prvostepenu presudu potvrdio.

Odluke nižestepenih sudova nisu na zakonu zasnovane u dijelu kojima je udovoljeno zahtjevu tužitelja Š.P. za naknadu troškova prevoza vikendom na relaciji K.– S.

Odredbom člana 13. Zakona o platama je propisano da sudije i tužioci imaju pravo na naknadu za putne troškove u skladu sa propisima o unutrašnjem poslovanju suda ili tužilaštva i odobrenim budžetom suda ili tužilaštva.

Navedeni propis ne isključuje pravo na naknadu putnih troškova sudijama i tužiocima, nego upućuje na obavezu donošenja podzakonskih akata radi regulisanja te naknade. Činjenica da li postoji propis kojim se bliže uređuje pitanje prevoznih troškova sudija na posao i sa posla, ne može tuženu osloboditi obaveze plaćanja tih troškova. Ovakav stav izrazio je i Ustavni sud BiH u odluci broj AP-3466/11 od 15.4.2015. godine.

Termin „putni troškovi“ je širokog spektra značenja i sudije i tužioci imaju legitimno očekivanje da će im se pravo na te troškove konkretno regulisati i to na način koji ne smije biti diskriminirajući u odnosu na druge zaposlene u javnim službama, odnosno druge kategorije zaposlenih, imenovanih ili izabranih lica, koje imaju pravo na putne troškove na osnovu zakona i kolektivnog ugovora.

Prema činjenicama na kojima se tužba zasniva proizlazi da tužitelj Š.P. koji ima prebivalište u K., traži i troškove prevoza od mjesta boravišta – u S. do mjesta prebivališta K., tvrdeći da se taj prevoz obavlja vikendima i praznicima.

Odredba člana 33. stav 1. tačka b) Opšteg kolektivnog ugovora („Službeni glasnik RS“ broj 40/10) predviđa da poslodavac isplaćuje radniku troškove prevoza kod dolaska na posao i povratka s posla, ukoliko prevoz nije organizovan od strane poslodavca, u visini do pune cijene prevozne karte u javnom saobraćaju.

Obaveza poslodavca da zaposlenom naknađuje troškove prevoza kod dolaska na posao i povratka sa posla postoji za onaj broj radnih dana za koji je zaposleni imao te troškove u toku mjeseca, ukoliko prevoz nije organizovan od strane poslodavca, u visini do pune cijene prevozne karte u javnom saobraćaju.

Dakle, troškovi prevoza kod dolaska na posao i povratka sa posla pripadaju zaposlenom koji svakodnevno putuju od mjesta stanovanja do mjesta rada, a u te troškove ne spadaju troškovi putovanja vikendom i praznikom od mjesta prebivališta do mjesta rada.

Ovakvo pravno shvatanje usvojeno je na sjednici Građanskog odjeljenja Vrhovnog suda Republike Srpske održanoj 28.02.2019. godine.

Obzirom na utvrđenje da u vezi obavljanja dužnosti u Osnovnom sudu u Sokocu, tužitelj Š.P. putuje vikendom i praznikom od mjesta boravišta u S. do mjesta prebivališta u K. i nazad, nižestepeni sudovi su izveli pogrešan zaključak u pogledu prava tog tužitelja na priznanje predmetnih troškova, obzirom da isti nemaju karakter putnih troškova iz člana 13. Zakona o platama, niti karakter troškova za koje bi prema odredbama tog zakona tužiteljima pripadala naknada.

Iz naprijed navedenih razloga valjalo je u odnosnom dijelu reviziju usvojiti i obje nižestepene presude preinačiti na način opisan u stavu 1. izreke ove presude shodno odredbi člana 250. stav 1. ZPP.

Primjenom odredbe člana 397. stav 2. ZPP preinačena je i odluka o troškovima parničnog postupka. Tužitelji su u konačnom, u ovoj parnici uspjeli sa približno 90% svog zahtjeva, pa im je dosuđen srazmjerni dio troškova od ukupno 3.526,40 KM, pri čemu ovaj sud u cjelosti prihvata obrazloženje nižestepenih presuda u pogledu visine i strukture dosuđenih troškova.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić